

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2005 roku Bank (...) spółka akcyjna w W. wystąpił o zasądzenie od J. F. zamieszkałego w W., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) kwoty 4.217,39 zł wraz z odsetkami:

- umownymi od kwoty 2.224,12 zł od wniesienia pozwu do dnia zapłaty
- ustawowymi od kwoty 1.993,27 zł od wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż nabył od Centrum (...) spółki akcyjnej wierzytelność z tytułu kolejnych wymagalnych rat leasingowych należnych z umowy leasingu zawartej pomiędzy pozwanym, a Centrum (...) spółką akcyjną. Poniósł, iż wzywał pozwanego do dokonywania wpłat wymagalnych rat leasingowych na rachunek wskazany przez powoda jednak wezwanie pozostało bezskuteczne (pozew, k. 2-5).

Nakazem zapłaty z dnia 19 kwietnia 2005 roku Sąd zasądził należność zgodnie z żądaniem powoda (k. 44).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30 czerwca 2005 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionował faktu, iż łączyła go z (...) spółką akcyjną umowa leasingu. Podniósł natomiast, iż zapłacił wszystkie raty wynikające z powyższej umowy i nie zalega z płatnościami z niej wynikającymi ani wobec (...) spółki akcyjnej, ani wobec powoda.

Pozwany kwestionował skuteczność zawiadomienia go o przejęciu wierzytelności przez powoda oraz legitymację powoda do żądania od pozwanego płatności podnosząc, iż pomiędzy (...) spółką akcyjną, a powodem toczy się postępowanie dotyczące rozliczeń finansowych między nimi (k. 47-50).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje stanowisko oraz wniósł o wezwanie do wzięcia udziału w procesie (...) spółki akcyjnej w W. (k. 64-65).

Pismem z dnia 15 grudnia 2005 roku (...) spółka akcyjna zgłosiła interwencję uboczną po stronie pozwanego oraz wniosła o oddalenie powództwa i zawieszenie postępowania podnosząc, iż stan wzajemnych rozliczeń między powodem, a interwenientem ubocznym jest przedmiotem postępowania sądowego, które zawisło przed Sądem Okręgowym w Warszawie XX Wydział Gospodarczy (k. 81-85).

Sąd postanowieniem z dnia 24 maja 2007 roku zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia powyższego postępowania przed Sądem Okręgowym (k. 119).

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2013 roku Sąd podjął zawieszony postępowanie w sprawie (k. 434).

Pozwany w wykonaniu zobowiązania do złożenia pisma zawierającego aktualne stanowisko podniósł dodatkowo zarzut przedawnienia roszczenia głównego oraz roszczenia ubocznego (k. 474-479).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony łączyła umowa leasingu, zawarta w dniu 26 lipca 2000 roku, na mocy której (...) spółka akcyjna jako leasingodawca zobowiązała się przekazać pozwanemu jako leasingobiorcy do używania na okres od dnia podpisania Aktu Wydania Przedmiotu Leasingu do dnia 31 lipca 2002 roku (...), a pozwany zobowiązał się zapłacić leasingodawcy wynagrodzenie pieniężne w ratach, w złotych polskich, stanowiące równowartość kwoty w DEM, płatne według harmonogramu zawartego w umowie. Termin płatności rat będących przedmiotem dochodzonej wierzytelności

przypadał w dniach 10 listopada 2001 roku oraz 10 grudnia 2001 roku (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy leasingu operacyjnego nr (...) wraz z warunkami umowy leasingowej – k. 28-31).

W dniu 24 sierpnia 2000 roku powód zawarł z (...) spółką akcyjną umowę przelewu wierzytelności, na mocy której leasingodawca przeniósł na powodowy Bank wierzytelności, jakie przysługiwały mu z tytułu umowy leasingowej zawartej z pozwanym (dowód: potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy przelewu nr (...) – k. 26).

W celu zabezpieczenia wierzytelności powoda, wynikających z powyższej umowy przelewu wierzytelności powód dnia 24 sierpnia 2000 roku zawarł z (...) spółką akcyjną umowę przewłaszczenia warunkowego (...) będącego przedmiotem leasingu (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy przewłaszczenia – k. 72-73).

Pismem z dnia 15 października 2001 roku powodowy Bank, w związku z wypowiedzeniem przez leasingodawcę umowy rachunku bankowego, na który wpłacane były raty leasingowi, wskazał pozwanemu rachunek właściwy do zapłaty wierzytelności. Pismo doręczono pozwanemu 22 października 2001 roku (dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma powoda, kserokopia zwrotnego potwierdzenia odbioru – k. 76).

Pismem z dnia 15 października 2001 roku leasingodawca poinformował powodowy Bank pomimo odstąpieniu od umowy przelewu wierzytelności. (dowód: potwierdzona za zgodność oryginałem kserokopia pisma leasingodawcy – pomimo. 87).

Odstąpienie od umowy było bezskuteczne. (wyrok Sądu Okręgowego z dn.11 lipca 2012r. sygn.. akt XXVI GC 530/1 k.4062, wyrok Sądu Apelacyjnego z dn.24 czerwca 2013r., sygn.. akt I ACa 1446/12 k.354)

Pozwany dokonywał wpłat na nr rachunku należący do leasingodawcy – (...) spółki akcyjnej wskazując w przelewach konkretne tytuły płatności tj. faktury VAT wystawione na poszczególne raty leasingowe (dowód: kserokopia poleceń przelewu – k. 53).

Wyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dokumenty, którym Sąd przyznał walor wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie powoda w niniejszej sprawie okazało się niezasadne z uwagi na podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia.

Na wstępie należy zauważyć, że w niniejszej sprawie miał zastosowanie art. 503 §1 kpc (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 maja 2012r.), zgodnie z którym pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, a także pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu oraz wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie.

W niniejszej sprawie nie miał zastosowania również przepis art. 47914a kpc, albowiem wszedł on w życie w dn. 20 marca 2007r. i uchylony w dn. 2 maja 2012r. i nie miał on zastosowania do spraw które rozpoczęto przed wejściem w życie przepisów wprowadzających zmianę (art. 4 ustawy z 16 listopada 2006r. DzU 2006/235/1699)

Oznacza to, że strony postępowania miały możliwość składania zarzutów, twierdzeń i wniosków dowodowych bez ograniczeń aż do zakończenia rozprawy. Dlatego zarzut pozwanego zgłoszony w piśmie z dn. 30 stycznia 2014r. mógł zostać rozpoznany pod względem formalnym.

Strony łączyła umowa leasingu operacyjnego z dn. 26 lipca 2000r., która w dacie jej zawarcia była umową nienazwaną. Przepisy bowiem regulujące umowę leasingu zaczęły obowiązywać w kodeksie cywilnym z dniem 9 grudnia 2000r.

(Ustawa z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustaw Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece Dz. U. Nr 74, poz. 855)

Oznacza to, że do zawartej umowy nie znajdowały zastosowania przepisy art. 7091 i nast. kc. W tej sytuacji należało również stosować ogólne zasady przedawnienia roszczeń między przedsiębiorcami.

Zgodnie z art. 117 § 2 zd. pierwsze k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Zarzut przedawnienia powstaje po stronie zobowiązanego w chwili upływu terminu przedawnienia. Upływ tego terminu został określony w art. 118 k.c., stosownie do którego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Związek roszczenia z działalnością gospodarczą istnieje wówczas, gdy przynajmniej wierzyciel jest przedsiębiorcą w chwili dokonywania określonej czynności, a sama czynność pozostaje w normalnym funkcjonalnym związku przyczynowym z tą działalnością, w szczególności, gdy została podjęta w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego przedsiębiorcy, przy czym czynność ta nie musi należeć do stale podejmowanych czynności typowych ze względu na przedmiot działalności przedsiębiorcy ani nie musi mieścić się w ramach przedmiotu prowadzonej przez niego działalności, a więc nie musi być ujęta w statucie lub w rejestrze jako należąca do zakresu działalności przedmiotowej (wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2014 roku, I ACa 904/13, LEX nr 1416148). W ocenie Sądu roszczenie powoda jest związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Według art. 120 § 1 zd. 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Określenie terminu wymagalności znajduje się w art. 455 k.c., zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W niniejszej sprawie kwoty składające się na dochodzone w sprawie roszczenie stawały się wymagalne następnego dnia po upływie terminu płatności oznaczonego w harmonogramie zawartym w Umowie Leasingu Operacyjnego nr (...) (§3 ust. 4 umowy k.29), tj.

- rata nr 15 dnia 10 listopada 2001 roku,

- rata nr 16 dnia 10 grudnia 2001 roku,

Oznacza to, że wyżej wymienione kwoty składające się na roszczenie dochodzone w sprawie stały się wymagalne odpowiednio w dniach: 11 listopada 2001 roku i 11 grudnia 2001 roku.

W ocenie sądu nieskuteczne były twierdzenia Banku o możliwości zaliczenia przez powoda płatności pozwanego na rzecz najdawniej wymagalnych wierzytelności z umowy, albowiem pozwany wskazywał na jakie należności dokonuje zapłaty (art. 451§2 kc), a w umowie nie ma żadnych zapisów umożliwiających powodowi zmianę zasad płatności.

W związku z tym termin przedawnienia ostatecznie z kwot składających się na roszczenie dochodzone w sprawie upłynął z dniem 11 grudnia 2004 r. Powództwo w niniejszej sprawie zostało natomiast wniesione dopiero w dniu 10 lutego 2005 roku (k.40).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając obowiązkiem ich zwrotu pozwaną, która uległa w swoich zarzutach i obronie, na rzecz wygrywającej sprawę powódki.

Stosownie do treści art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wydatki poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie to wynagrodzenie radcy prawnego należnego stosownie do § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Wydatki poniesione przez interwenienta ubocznego w niniejszej sprawie to wynagrodzenie radcy prawnego należnego stosownie do § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 15 zł oraz wpis od interwencji w wysokości 67,50 zł.

Z tych też względów Sąd orzekł jak w pkt II i III wyroku.